

[Anne Grete Holmsgård]

været i stand til at vende udviklingen, har været i stand til at få renten til at falde, har været i stand til at nedbringe betalingsbalancunderskuddet, og hvis den ellers kan få sit makværk af en finanslov igennem, vil det også vise sig, at statsunderskuddet vil falde til næste år.

Men arbejdsløsheden – ja, hvad med arbejdsløsheden, og hvad med de øvrige konsekvenser af den økonomiske politik, regeringen har gennemført med stemmer fra det radikale venstre og fra fremskridtspartiet indtil nu? Ja, hvad med den? Hr. Gammelgaard gik meget let hen over arbejdsløsheden eller rettere sagt, det, han sagde, var: efter næste år så går det fremad. Det var nøjagtigt det samme, statsministeren fyrede af under åbningsdebatten i 1982. Til næste år – ja, det går ikke så godt lige det første år, men derefter går det fremad. Det er nu engang sådan, at næste år har den underlige evne, at det hele tiden rykker med. Det er altid til næste år, det går fremad; sådan var det også under de socialdemokratiske regeringer under hele kriseperioden fra 1973 og op til 1982, hvor socialdemokratiet selv opgav ævred og smed regeringsansvaret fra sig.

Jeg husker ganske tydeligt endnu, hvad det var for et program, venstre og de konservative gik til valg på i 1981, den såkaldte VK-plan. I den stod der: venstre og de konservative lover, hvis de kan få deres økonomiske politik igennem – og det er stort set den, de har fået igennem med stemmer fra det radikale venstre og fremskridtspartiet sidste år – at de vil skabe 140.000 nye arbejdspladser i den private sektor i løbet af fire år. Det er godt og vel 35.000 arbejdspladser om året inden for den private sektor.

Vi forsøgte heroppefra sidste år at få statsministeren til at svare på, hvor han havde hold i det, hvor han havde dokumentationen fra, at det rent faktisk ville lykkes. Der kom ikke et pip. Det eneste, der kom, var, at statsministeren nok mente, at det forslag til skattefradrag for vedligeholdelses- og forbedringsudgifter inden for boligområdet, som i øvrigt aldrig nogen sinde kom til behandling eller til vedtagelse eller forkastelse for den sags skyld, mindst ville skabe en 15.000–20.000 nye arbejdspladser. Det var det eneste, det lykkedes at vride og vriste ud af statsministeren, uanset at det var mindre end et år siden, man havde disket op med

sin VK-plan og brystet sig af, at man kunne skabe 140.000 nye arbejdspladser, i den private sektor vel at mærke.

Nu forsøger man sig så igen, og det gør man med finansredegørelsen, og hvad er det, der står i finansredegørelsen? Ja, man må jo erkende, at det nok ikke går nedad med arbejdsløsheden i 1984, men så vender den, og så siger man: fra 1985 til 1987 vil der blive skabt 30.000 nye arbejdspladser inden for den private sektor hvert år.

Umiddelbart når man læser det, så korsrer man sig. I hele den periode, der ligger 20 år tilbage fra nu, har der været tale om en permanent nedgang i antallet af arbejdspladser inden for den private sektor, også under højkonjunktoren, også under de langt større investeringer, der var i 1960'erne, end dem, man overhovedet – selv med de mest optimistiske vurderinger fra regeringens side – kan fremlægge prognoser om skulle være realistiske i den kommende periode. Der har været tale om et fald hele tiden.

Alligevel kommer man nu og siger: ja men vi tror på – for det bygger jo i realiteten ikke på andet end tro og på ønsket om at holde optimismen oppe, holde gejsten oppe om, at regeringen virkelig har vendt udviklingen til det bedre, selv om den har gjort det modsatte – at der kommer 30.000 nye arbejdspladser i den private sektor, og så skynder man sig at tilføje – for et eller andet skal man jo have at falde tilbage på, når det viser sig, at det ikke passer – at det er godt nok et radikalt brud med den udvikling, der har været fra starten af 1960'erne og op til i dag. Ja tak, det er et radikalt brud, og der er intet at hænge det på, og det vil ikke komme til at gå på den måde. Det vil komme til at gå, som det er gået de sidste ti år, hvor man har fodret erhvervslivet med offentlig støtte, og hvor det ikke har skabt én eneste ny arbejdsplads i den private sektor, men tværtimod betydet, at 100.000 mennesker er blevet smidt ud i arbejdsløsheden.

De andre konsekvenser af regeringens politik, de konsekvenser, der består i, at en stigende gruppe af befolkningen er sat uden for indflydelse, er sat ud af arbejdsmarkedet, enten på understøttelse eller på efterløn eller på bistandshjælp eller helt udenfor, for en stor gruppe af de unge, som ikke kan komme ind i nogen af de systemer, gik hr. Gammelgaard også let hen over, men dér ved vi jo,